

Най-точният размер

Трина не обичаше да бъде различна.

От Ричард М. Ромни
Списания на Църквата
(По истинска история)

„Толкова си малка! – каза ѝ Саша. – Трябва да ти казваме дребната Трина“.

Трина се опита да се усмихне. Другите деца в училище много ѝ се подиграваха, за това, че е малка. Тя бе родена много малка и не беше пораснала така бързо, както другите деца. Но не харесваше да я наричат дребната Трина. Не обичаше да бъде различна.

„Ти си толкова малка, че никога няма да пораснеш“ – каза Макс, докато излизаха навън по време на междучасие.

„Знам, че съм малка – отвърнала тя. – Но аз нищо не мога да направя за това. Хайде да играем“.

Трина се затича към другите деца, с които да играе футбол. Ритаха топката напред и назад. Всички заедно се забавляваха.

Но малко след това Трина се умори много. Тя бавно излезе от играта и седна на тревата.

Малко след това приятелката ѝ Джоузи дойде при нея. Джоузи също беше в нейния клас на Неделното училище за деца.

„Добре ли си?“ – попита тя.

„Да – отвърна Трина. –

Просто имам нужда от почивка. Когато бягам много, дробовете ми се уморяват. Не са много силни“.

Джоузи седна до Трина. Те късаха трева и правиха малки пръстени и гривни. Говориха си за училище, приятелите и домашната работа.

„Чух какво каза Саша – каза Джоузи. – Съжалявам, че те нарече дребната Трина“.

Трина просто кимна.

„Но аз мисля, че ти си с най-точния размер!“ – добави Джоузи.

Трина се усмихна. Тя подаде на Джоузи гривната от трева, която тъкмо беше направила.

Следващата неделя Трина се подготви за църква. Тя си облече роклята и си среза косата. След това се намръщи на дребните си обувки в килера. Беше сигурна, че никой друг от Неделното училище за деца не носи толкова малки обувки.

Трина си влачеше краката, докато вървеше по коридора в църквата. Джоузи я чакаше пред стаята на Неделното училище за деца, когато Трина пристигна там.

„Имаме изненада за теб! – каза Джоузи. – Ела да видиш!“

Когато Трина влезе в стаята, другите деца и учителката им, сестра Бот, сочеха към ярко декорираната дъска. По цялата дъска имаше залепени сърца. На сърцата имаше бележки, на които пишеше: „Трина има голяма усмивка! Трина има голямо сърце!“

„Харесва ли ти? – попита Джоузи. – Сестра Бот ни помогна да го направим“.

„Харесва ми! – каза Трина. – Благодаря ви“.

„Искахме да ти напомним за една голяма истина – каза сестра Бот. – Небесният Отец обича всеки един от нас. Ниски. Високи. Големи. Малки. Това няма значение за Него. Всички сме Негови чедра и Той обича всеки един от нас“.

Трина погледна към сърцата на дъската и се усмихна – широко. ●

Тази история се е случила в САЩ.

ИЛЮСТРАЦИЯ ОТ ОЛГА ЛИЙ